

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **V. K.**
zastoupen Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem
se sídlem Sekaninova 1204/36, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. OAM-113/ZA-
ZA11-LE26-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

- 2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou pro jeho

nezákonnost. K otázkám skutkovým namítal, že správní orgán ohledně posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině vycházel z nesprávných a nepřesných podkladů a závěrů, zejména mezinárodních nevládních organizací, které se vůbec nezabývají vnitropolitickou situací na Ukrajině. Při svém rozhodování nebral zřetel na závěry úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), zejména ohledně skutečnosti, že nepovažuje Ukrajinu za bezpečnou zemi. Namítal, že podklady použité žalovaným nevystihují nástup nejrozličnějších nevládních sil k moci, jako je Právý sektor, jednotky Svoboda, paramilitantní jednotky politických sil, soukromé jednotky oligarchů a kriminální struktury zabývající se zejména pašováním zboží (ne)zatíženého spotřební daní do Evropské unie a že dochází k oslabování centrální moci v Kyjevě. K povaze konfliktu na Ukrajině a vnitropolitické situaci žalobce dokládá fotografie a názory různých osobností uveřejněné v internetovém zpravodaji Sputnik (převážně z roku 2017).

3. K otázkám právním namítal, že žalovaný vychází z praxe poválečného práva vztahujícího se k uprchlíkům, dle které je občan povinen nastoupit v případě potřeby do pravidelné armády a bojovat za národní zájmy dané země. Dle názoru žalobce nelze závěry OSN ve věci rukování do pravidelné armády použít pro vnitrostátní občanský konflikt, neboť takové zjednodušující závěry vedou k dalekosáhlým chybným koncům. Namítl, že samotný konflikt je občanskou válkou, kdy občané Ukrajiny v pravidelné armádě bojují proti občanům Ukrajiny na straně Doněcké či Luhanské lidové republiky, což je i jeho případ, neboť by musel bojovat proti svým rodinným příslušníkům na druhé straně konfliktu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní výpovědi žalobce a na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Shrnl podstatné závěry odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany tj. jeho obavu z povolání do armády a neochotu nastoupit do ukrajinské armády. Těmito důvody žalobce vymezil rozsah zjišťování skutečného stavu věci a žalovaný trvá na tom, že se touto otázkou zabýval vyčerpávajícím způsobem. Stejně jako v rozhodnutí upozornil na Výnos č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 prezidenta Ukrajiny Petro Porošenka o demobilizaci posledních branců a záložníků povoláných do armády během bojů s proruskými separatisty na východě země. Podle citovaného výnosu jsou do bojů nasazováni už jen dobrovolníci a profesionální vojáci. Proto je i obava žalobce z trestního postihu za nenastoupení do armády lichá. Žalovaný upozornil i na možnost alternativní náhradní vojenské služby. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1, věty druhé s. ř. s.

A. Skutkový stav věci

6. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“) ze dne 1. 2. 2018, doplněné dne 6. 2. 2018, a při pohovoru provedeném stejného dne uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, pravoslavného vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní. Vojenskou základní službu dosud nevykonával, v roce 2000 dostal půlroční odklad kvůli problémům s plícemi. Pak ho již nepředvolali. Je ženatý, spolu s ním žádají o mezinárodní ochranu v ČR manželka a dvě nezletilé dcery (nar. ..., ...) [poznámka soudu: jejich žaloba je zdejším soudem vedena pod sp. zn. 32 Az 25/2018]. Na Ukrajině naposledy žili v obci Buštyno v Zakarpatské oblasti. Na počátku roku 2017 pobýval pracovně v Polsku (měl pracovní vízum) a poté přijel na dva až tři měsíce do ČR za sestrou, kterou pak ještě několikrát navštívil. Z vlasti naposledy vycestoval 9. 12. 2017 společně s dcerami v rámci bezvízového styku osobním vozem přes Maďarsko a Slovensko do ČR. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil skutečnost, že na Ukrajině je válka a domů mu chodí předvolání do armády. Odjel proto do ČR, aby se armádě vyhnul. Když poprvé přijel do ČR, chtěl si vyřídit doklady k práci, ale zjistil, že je to prakticky nemožné.
7. Ohledně povolávání do armády uvedl, že to začalo již v roce 2014, kdy vypukla válka s Ruskem. Od samého začátku nechtěl do armády nastoupit, proto se skrýval, odjížděl se skrývat i do Ruska (v letech 2015 a 2016, kdy probíhaly vlny mobilizace). V roce 2017 si vyřídil pracovní vízum a odjel pracovat do Polska. Na konci léta roku 2017 ho uviděl člověk z vojenské správy a začal mu vyhrožovat, že pokud nepodepíše předvolání do armády, „odsedí“ si dva roky. Žalobce se bránil, že má děti a příbuzné na východě Ukrajiny, proto by ze zákona neměl být do této oblasti povolán. Schoval se doma, nevycházel, předvolání si nepřevzal. Upřesnil, že od roku 2014 žádné předvolání nepřevzal, jedno měl v poštovní schránce (předložil ho správnímu orgánu). Obává se o své děti, neví, co by s nimi bylo, kdyby se mu (ve válce) něco stalo. Po incidentu z léta 2017 žádné jiné potíže ve vlasti neměl. Potvrdil, že jediným důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava z nástupu do vojenské služby a z toho i plynoucí obava o rodinu. Na podporu svých tvrzení předložil výše uvedené předvolání na vojenskou správu a kopii dokumentu, že jeho otec bydlel v Luhanské oblasti a má tam příbuzné, což je dle žalobce vážným důvodem pro to, aby nemusel jít bojovat do oblasti, kde má rodinu.
8. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 12. 12. 2017; Zprávy organizace Freedom House-Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina z ledna 2018; Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 3. 3. 2017; Výroční zprávy organizace Amnesty International 2017 - Ukrajina ze dne 22. 2. 2017; Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2018 - Ukrajina ze dne 18. 1. 2018, Informace OAMP MV ČR – Situace v zemi ze dne 22. 1. 2018, Informací MZV ČR, č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015 a č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017 a ze zprávy ČTK „*Na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizovaní vojáci*“ ze dne 2. 11. 2016.
9. Žalobci byla dne 20. 3. 2018 dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti využil a seznámil se obsahem obou s informací MZV

ČR. Namítl, že zákon, který na Ukrajině je, nefunguje, neboť do vojenské služby jsou povoláváni i mladí muži, kteří mají několik dětí. Nenavrhoval doplnění podkladů.

B. Právní úprava

10. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
11. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký ve správním řízení zjištěný skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jaké podklady pro rozhodnutí opatřil, a jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech při hodnocení zákonných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle §§ 12 až 14b zákona o azylu. Krajský soud konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek stejného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
14. Po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu na žalobce nedopadá.
15. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení rovněž neshledal, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce v letech 2015 a 2016 odjížděl do Ruska, aby se vyhnul mobilizaci. V roce 2017 odjel z ekonomických důvodů za prací do Polska. Rovněž v ČR, kde navštěvoval svou sestru, se nejdříve zajímal o získání práce. Uvedl, že jediným důvodem jeho odjezdu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu je obava z povolání do ukrajinské armády a nasazení do války na východě Ukrajiny. Uvedenému posouzení v souvislosti

s aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině se žalovaný podrobně věnoval na straně 5 až 7 napadeného rozhodnutí. S jeho závěry krajský soud souhlasí a shrnuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Zdejší dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu. Lze tak odkázat např. na jeho rozhodnutí ze dne 27. 5. 2015, č. 2 Azs 52/2015-52, dle kterého „Sama o sobě nemůže být povinnost vykonat vojenskou službu, a to ani případně ve skutečném bojovém nasazení, považována za azylově relevantní důvod, neboť takováto povinnost je běžná v řadě demokratických států s vysokým standardem ochrany základních práv.“ V rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, je uvedeno: „Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, Nejvyšší správní soud uvedl: „Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Výhrada svědomí je tak jednou z výjimek, která by odůvodňovala případné udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však v průběhu správního řízení nic takového neuváděl, toliko, že nechce bojovat v ukrajinské armádě. Nadále i podle judikatury Vrchního soudu v Praze (viz např. dle rozsudku ze dne 19. 8. 1994, č. j. 4 A 509/94) platí, že pouhá averze k vojenské službě či strach o život samy o sobě nepředstavují azylově relevantní důvod. Přiměřeně lze odkázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 7. 1994, č. j. 6 A 502/1994-39, podle něhož „povolávání vlastních občanů k výkonu vojenské služby, byť i způsoby nevybíravými, popř. i vnitřní zákonodárství státu porušujícími, samo o sobě bez přistoupení dalších skutečností není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro politické přesvědčení ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících.“ Výše uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc.

16. Z podkladů založených ve správním spise plyne, že povolávací rozkazy lze na Ukrajině doručovat pouze do vlastních rukou, nikoliv do rukou rodinných příslušníků či obecně na adresu posledního hlášeného pobytu. Pokud tedy dotýčný takové dokumenty vlastnoručně nepřevzme, nejsou považovány za doručené, a neplyne z nich povinnost nástupu vojenské služby ani hrozba trestu za její nenastoupení. V projednávaném případě si žalobce dosud žádný povolávací rozkaz osobně nepřevzal (pouze jedno předvolání, které doložil správnímu orgánu, mu bylo vhozeno schránky, to však dle výše uvedeného nemá účinky osobního doručení). K výkonu vojenské služby na Ukrajině a trestnímu postihu za její nenastoupení si krajský soud dovoluje dále odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34, v němž se uvádí, že „[p]okud stěžovatel vyjádřil obecný politický nesouhlas s účastí na bojových operacích probíhajících na východě Ukrajiny, je v dané věci třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že „[p]odmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojíci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího

rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne. Pro vyslání do zóny ATO musí voják projít tříměsíčním výcvikem a následně je začleněn do týlu. (...) Jak již bylo uvedeno, ve většině případů službu povolávání nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská prokuratura se tím tudíž nezabývá.“ Z citované informace Ministerstva zahraničních věcí tak jasně vyplývá, že případná účast stěžovatele na vojenské operaci probíhající na východě Ukrajiny (tj. antiteroristické operaci) je odvislá od jeho vlastního rozhodnutí, jde v podstatě o dobrovolné rozhodnutí stěžovatele. Nutno zopakovat, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní, přičemž navíc existuje i možnost tzv. alternativní služby. S odkazem na tyto skutečnosti, tak nelze v obecném tvrzení stěžovatele týkajícím se odmítání účasti na „politické válce“ na Ukrajině spatřovat konkrétní důvod, který by udělení mezinárodní ochrany jeho osobě odůvodňoval.“ Z výpovědi žalobce sice vyplynulo, že mu předvolání do armády chodí od roku 2014, dosud si však žádné osobně nepřevzal. Nadto, dle Informace OAMP MV ČR – Situace v zemi ze dne 22. 1. 2018 činí odvodní věk pro základní vojenskou službu 18-27 let a žalobce, kterému bude 38 let, již nemůže být povolán k výkonu základní vojenské služby. Stejně tak s odkazem na výše uvedené platí, že do bojů na východě země jsou nasazováni výhradně profesionální vojáci a dobrovolníci. Obava žalobce, že bude nasazen do bojů do Luhanské oblasti, kde má své příbuzné, je nedůvodná.

17. Krajský soud (ke sdělení žalobce, že se mu nepodařilo získat na území ČR příslušné dokumenty k výkonu práce) pro úplnost doplňuje, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (srovnej například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). Dále platí, že „azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003), stejně jako: „Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005- 60). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.
18. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu) žalobce v žalobě žádné námitky neuplatnil. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.

19. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
20. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
21. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobce rovněž žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.
22. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
23. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť z podkladových zpráv vyplývá, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
24. Žalovaný se řádně vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání s odkazem na výklad těchto pojmů (ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech) Evropským soudem pro lidská práva. Krajský soud doplňuje, že proti žalobci nebylo ve vlasti nikdy vedeno žádné trestní stíhání a v průběhu správního řízení se nezmínil o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se zabýval i tím, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV ČR č. j. 107318/2017-LPTP, ze dne 3. 8. 2017 vyplývá, že není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů. Krajský soud tak uzavírá, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nehrozí.

25. Ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný na základě shromážděných informací uvedl, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Uvedl, že na základě opatřených informací je mu samozřejmě známo, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, kde probíhají ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty. Ve zbytku země je situace klidná a stabilní. Uvedené závěry žalovaného lze podpořit i judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině, se závěrem, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-17, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 189/2018, ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 55/2017). Na tyto své závěry odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, z čehož lze dovodit, že ani aktuální hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině Nejvyšším správním soudem nedoznalo žádných změn.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil i konkrétní situaci žalobce, který pochází ze Zakarpatské oblasti, nacházející se v západní části Ukrajiny, jíž se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká. Vzhledem k místu (posledního) pobytu žalobce na území Ukrajiny, či s odkazem na možnost využití institutu vnitřního přesídlení (mimo zmíněné dvě ohrožené oblasti), je proto možné případnou obavu žalobce z nepříznivé bezpečnostní situace v zemi jeho původu vyloučit. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Žalobce neuvedl žádnou relevantní a konkrétní skutečnost, která by uvedený závěr vyvracela.
27. K žalobní námitce ohledně žalovaným opatřených podkladů pro rozhodnutí, krajský soud uvádí, že tyto pocházejí z různých informačních zdrojů, a soud je jako celek považuje za objektivní a aktuální v době rozhodování správního orgánu. Lze uzavřít, že žalovaný při užití zpráv a informací postupoval v souladu s přísnými kritérii, která jsou stanovena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, tj., že zprávy musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Naproti tomu žalobce ve vztahu ke své individuální situaci neuvádí, jak konkrétně se jeho osobně dotýká a s jakými důsledky, vágní tvrzení o „nástupu nejružnějších nevládních sil k moci, jako je Pravý sektor, jednotky Svoboda, paramilitantní jednotky politických sil, soukromé jednotky oligarchů a kriminální struktury zabývající se zejména pašováním zboží (ne)zatíženého spotřební daní do Evropské unie...“ Rovněž žalobcem použité fotografie a názory různých osobností „na povahu války na Ukrajině“, uveřejněné v jediném zdroji (internetový zpravodaj Sputnik), nejsou způsobilé zvrátit závěry žalovaného, které soud i s odkazem na výše citovanou judikaturu, považuje za správné.

28. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013-29).
29. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 odst. 3 a 4 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. ledna 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně